

«hier». Bil je zaprt. Poslanci bodo ugovarjali takemu ravnanju.

Kranjsko. Deželni poslanec v mestni skupini Kranj-Škofjaloka je bil včeraj izvoljen ravnatelj Ivan Šubic. Protikandidat je bil kurat Ant. Koblar, ki je dobil le 38 glasov manj.

Štajarsko. Graški mestni zbor je jednoglasno izvolil županom prejšnjega župana dr. Grafa. — Višje nadsodišče se še vedno brani slovenskih razprav. Naj se le, tem prej dobimo svoje nadsodišče v beli Ljubljani.

Vnanje države.

Francosko. Brissonovo ministerstvo je odstopilo. Zmešnjava v Parizu je velika. Ne ve se še, kdo bo Brissonov naslednik.

Špansko. Listi poročajo, da mislijo pristaši Don Karlosa, koji preži na kraljevski prestol, napraviti ustajo, kadar bodo mirovne obravnave med Španijo in Ameriko sklenjene. Vse je neki že pripravljeno za upor.

Kreta. Turške čete so morale ostaviti Kreto. Sedaj je zopet na dnevnem redu vprašanje, kdo postane glavni guverner na Kreti. Največ upanja ima grški princ Jurij, ker ga podpira Rusija. Povodom zadnjega bivanja ruskega vnanjega ministra Muravjeva na Dunaju se je govorilo tudi o tej zadevi.

Cerkvene zadeve.

Kaj je katoliška cerkev za človeštvo storila?

(Apologetični pogovori.)

II.

Neizrečeno žalostno je bilo družbinsko in socijalno življenje pri starih paganih. Tudi olikani Grki in Rimljani z vsem svojim napredkom niso zboljšali pretužnih razmer. Žene so bile brez vseh pravic. Izključene so bile od vsake izobrazbe, v javnosti se niso smele prikazati. V hiši niso bile blage gospodinje, temveč le sužkinje, podvržene brezpogojno možem. Po nazorih starih, in deloma tudi novodobnih paganov je žena bitje nižje vrste, kakor pa mož —

A kaj homo rekli, oziraje se na paganstvo, ako pogledamo suženjstvo, ki je bilo vpeljano pri vseh paganih? In sicer ne samo vsled kake nezakonite razvade, temveč postavno po različnih državnih zakonih je bilo suženjstvo vpeljano. Sužnji se niso nahajali le tu in tam, temveč povsod, v vsakem mestu, vsaki vasi, v vsaki družini jih je bilo primeroma ogromno število. Dve tretjini vsega človeštva ste nosili brezmejno žalosten suženjski jarem. Dve tretjini vseh ljudi ste ječali in zaman vzdihovali v verigah najkrutejšega hlapčevstva. Neverjetno se nam zdi, kako so mučili sužnje. Tržili so ž njimi, kakor z živino; ako je bil suženj krepke in močne postave, bil je vreden 20-30 gl. našega denarja; le najlepše mladeniče prodajali so tudi po 500 do 600 gl. V hiši je bil suženj, se vé, popolnoma brez vseh pravic. Gospodar ga je smel, kolikor je hotel bičati, tepsti, ako mu je nagajal, tudi ubiti ga. V dobi «zlatih» rimskih cesarjev, v prvem stoletju po Kristusu, so imeli bogati Rimljani v albanskih gorah velike ribnike, v katerih so ribe krmili z mesom zaklanih sužnjev. Da je smel gospodar sužnje obojnega spola zlorabiti za vsaki, tudi najgrši namen, ali jih prodati, kadar se mu je zljubilo, je ob sebi razumno.

Nadalje. Pri paganskih narodih je bilo povsod dovoljeno odmetanje slabotnih otrok. Mati je smela otroka, ki se ji ni dopal, odvreči; vrgla ga je v vodo, kar dandanes še Kitajci delajo, ali ga je pa pustila v gozdu, da so ga požrle divje zverine. Milijoni otrok

so se na tak način grozovito pokončali. Takim, omilovanja vrednim otrokom so bili enaki starčeki, ki za delo niso bili več sposobni; po mnenju starih paganov niso imeli več pravice živeti. Bolnišnic, hiralnic in enakih dobrodelnih zavodov ni bilo nikjer; tak starček je bil toraj najubožnejše bitje; kdor ga je ubil, storil je po poganskih nazorih celó dobro delo.

V take socijalne razmere postavil je Bog katoliško cerkev. Nepopisno žalostne so bile. Ljudje niso imeli niti pojma o ravnopravnosti. Celó pojem o človeku samem ni jim bil jasen. Večino ljudi so imeli vkovano v sužnjost, iz katere se ni bilo lahko mogoče rešiti.

Kje bi bil našel takrat prostost v pravem pomenu? Kje je sijalo takrat solnce zlate svobode? Nikjer, nikjer v celem paganstvu ne. Kdor po poganstvu hrepeni, on želi sebi in milijonom svojih bratov in sester krute verige strahovitega suženjstva.

Je-li človek svobodoljuben, ki si paganstvo nazaj želi? Je-li on prijatelj človeštva? On ne ve, kaj dela! . . .

Katoliška cerkev je svojo vzvišeno nalogo takoj razumela; najprej je bilo treba človeštvu razložiti pojem človeštva, pojem enakopravnosti. Pokazala je, da smo si vsi enaki, da smo vsi bratje in sestre v Kristusu, odkupljeni z dragoceno krvjo nebeskega Odrašenika. Po njenem nauku ni razločka med paganom in med judom, med prostim in sužnjem, med ubožcem in bogatim; vsi imamo iste pravice, isto veljavo, isto sposobnost pred Bogom. Samo čednost, dobra dela, lepo življenje so merila, po katerem se meri večja ali manjša vrednost človekova.

O blaženi nauk, zlate, neprecenljive besede! Blagor nauk, ki jih je s svojim Izveličarjem prva izgovorila in prva začela, po njih ravnati. Kamorkoli je segel nauk katoliške cerkve, povsod so izginile prejšnje paganske zmote. Družbinsko življenje se je uravnalo; žena je postala z možem enakopravna; otroci, bodisi zdravi ali bolani, so postali dragocen zaklad v družini, njih življenje bilo je sveto; greh, ktere je prejšnji vek proti njim zakrivil, so z razširjenjem katoliške cerkve hitro, takoj ponehali.

Najhujši boj je imela sveta cerkev proti suženjstvu. Stoletja so pretekla prej, kakor je bila izbrisana iz knjige življenja ta največja sramota človeškega rodu. Cerkev suženjstva ni mogla hipoma premagati, ker je na njem slonel celi prejšnji družbinski in socijalni red. Vendar je z njenim razvojem začelo polagoma i suženjstvo ginevati. Apostol Pavel je s svojim ganljivim pismom do Filemona izprosil prostost sužnju Onezimu; po Filemonovem vzgledu ravnali so se mnogoteri meščani v Aziji, ki so iz krščanske ljubezni oprostili svoje sužnje. Ker cerkev ni mogla na mah suženjstva odpraviti, skušala je ta svoj namen polagoma z različnimi sredstvi doseči. Zapovedala je, da gospodarji ne morejo pri spovedi odveze dobiti, ki imajo v svoji hiši sužnje. Gospodarji, ki s sužnji kupčujejo, je pa izobčila. Na tak način ni mogel nikdo izmed kristjanov sužnjev imeti ali pa ž njimi tržiti. Suženj, ki je bežaje pred svojim gospodarjem v cerkev pribežal, je bil s tem oproščen. Kdor je sužnja umoril, je za 2 leti izgubil vse pravice pravovernega kristjana, niti prositi ni smel za zopetni vsprejem v sveto cerkev.

Samostani so bili pozneje najvarnejše pribežališče za sužnje, tisoči so dobili v njih svojo prostost. V novejšem veku so začeli Portugizi in Španci s sužnji zopet kupčevati, takoj je proti njim nastopila z vso strogostjo katoliška cerkev. Kdo ne pozna v tem oziru plemenitega škofa Lav Casas, ki se je celó življenje trudil, da bi suženjstvo ugonobil.

Cerkev je ustanovila tudi posebne meniške redove, katerih vzvišeni namen je bil: po paganskih krajih sužnje odkupovati ter jim podeliti zaželjeno prostost. Tako človekoljubni so bili menihi, da so se zaobljubili

sami ostati v sužnjosti, ako s tem le kako človeško bitje iz sužnjosti rešijo.

Kdo je toliko storil za prostost človeškega roda? Kdo je priboril po stoletnih bojih dvema tretjinama vseh ljudi zlato svobodo? Kdo je razbil verige najubožnejšim ubožcem, sužnjem?

To je bila naša katoliška cerkev!

D. A. M.

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o trti in vinu.

(Dalje.)

Francoz Petiot je tropine preiskoval in našel, da še v njih po odstranjenju mošta 5krat več tvarin ostane, kakor jih je z moštom odišlo, ter le samo sladkor in alkohol manjkata. Ako se torej nalije na tropine toliko vode, kolikor se je mošta ocedilo, ter pusti par dni ali vsaj 24 ur namakati, med tem pa večkrat, namreč na vsaki dve uri dobro premeša, se vse tvarine, ki so v tropinah ostale, raztope. Na ta način dobimo neko vrsto mošta, ki se od prejšnjega le samo v tem razločuje, da mu primanjkuje sladkorja. Ta se mu pa na sledeči način doda. Ako hočeš imeti iz tega mošta dobro vino, dodaj mu 20 odstotkov sladkorja. Ta se naj poprej razpusti, in še le tekočina vlije v sod. Nikakor pa ne kaže sladkorja mešati med tropine, dokler se namakajo, ker se ga preveč razgubi. Tako je delal Petiot, tako so začeli drugi Francozi, tako delajo gorniki na Avstrijskem, in enako poskušajo tudi naši vinogradniki. Petiot je trdil, da se to drugo vino ne razločuje mnogo od prvega, ako je le dobro narejeno. Jaz sam sem že pomagal pripravljati takšno pijačo, ter jo poskušal, ko je bila kakšne 3 tedne stara in pripoznati moram, da se ni od pravega vinskega mošta razločevala. Kmetje, poskusite in dajte se poučiti od drugih, ki so takšno pijačo že delali. Seveda se vam sprva to smešno zdi, in marsikateri si misli, da vode ne bo pil, pa sodite še le potem, ko ste pijačo že poskusili. Razume se samo od sebe, da mora biti vse pravilno narejeno. Posebno se mora paziti, da ne bo premalo sladkorja. Polovnjak dobro narejenega takšnega vina bi prišlo povprečno na 10 gl.

Pripoveduje se, da so Kinezi pridelali nekdanj toliko vina, da je cesarski namestnik Kya enkrat v pijanosti dal izpustiti iz enega manjšega ribnika vso vodo, potem ga pa zaukazal napolniti z vinom, na to skočil s 300 prijatelji v njega, da bi vendar imel enkrat vina dovolj. V Kini je bilo enkrat strašno veliko vinogradov. Ker so pa že skoraj vsi ljudje pijanci postali, so v 5 stoletju cesarji strogo zaukazali, da se mora vse vinske trte vničiti. In to se je tudi zgodilo. Čez 100 let potem pa ni bilo ne vina ne trte v tem lepem kraju.

Kakšno starost pa dočaka kaj vino? Vsaka stvar, ki je dozorela, ostane nekoliko časa na tej stopinji, potem začne pojemati, na zadnje pa razpade v prvotne dele. Tako je tudi z vinom. Slabejša vina dozore v drugem letu, močnejša pa še le v 4 ali 5. Slabejše vino ostane do 4. leta, močnejše pa do 10. leta nespremenjeno. V kleti pa, kjer ga shranjujemo, moramo skrbeti, da je po leti in po zimi vedno ista temperatura, ker bi se nam pri višjih stopinjah temperature začelo vino vzdigovati in z drožami mešati, ki jih vedno, ako se tako skrbno pretakamo, ostane nekaj v sodu. Čez 10 let staro vino pojemlje, zgubi svoj boket in postaja vedno bolj vodeno. Dalje ga torej ne kaže shranjevati.

Slaba vina se dajo tudi na več načinov zboljšati, tako da se zmešajo z dobrim, potem da se jim doda sladkor ali pa tudi alkohol. Tukaj pa hočem le samo eno vrsto zboljšanja natančneje omeniti, namreč ono po električni poti. Leta 1868 je treščilo na Francoskem v neko klet in razbilo sod na-

polnjen z vinom. Tla v kleti so bila kame-nita in na eno stran viseča, kjer se je tudi po streli raztrešeno vino zbralo. Vincar vino spravi, ga okusi in zapazi, da je veliko boljše od poprejšnjega in sicer za toliko, da ga trikrat dražje proda, kakor prvega. Z elek-triko so delali pozneje nekateri poskuse in trdili, da se elektrizovano vino hitro čisti, hitreje dozori in močnejši boket dobi.

(Konec prih.)

Dopisi.

Ponikva. (Kocenova slavnost.)

Na Ponikvi smo obhajali, kakor ste Vi, gosp. urednik, že zadnjokrat nakratko naznanili, 16. oktobra Kocenovo slavnost z odkritjem spominske plošče omenjenega slavnega zemlje-risca. Sicer nas je pri pripravljanju slavnosti motil neprestani dež, in bali smo se, da se bode cela slavnost popolnoma v vodo spre-menila, vendar je ravno takrat, ko se je imelo odkritje vršiti, dež prenehal in sve-čanost se je vršila nepričakovano dobro.

Slavnostni govor je imel g. D. Hribar iz Celja. V kratkih potezah je narisal Kocenov životopis ter nam opisal njegovo osebo in njegov značaj. Potem je pa v navdušenih besedah proslavljajal Kocena kot kartografa ali zemljepisca ter pokazal kolikega pomena in upliva je bilo Kocenovo delo, njegov atlas. Pokazal je, da Kocen ni bil Nemec, kakor se je mislilo vedno popreje, ampak, da ni bil le samo rodod Slovenec, ampak, da se je tudi čutil vedno vnetega, zvestega sina matere Slovenije. Koncem se je plošča od-krila med strelbo in slava-klici. Občinstva je bilo oziraje se na dež prav obilo. Posebno se imamo zahvaliti za obisk gospodom iz Celja, Št. Vida in iz daljnega Čadrama, Oplotnice in Kebelna.

Odkrita plošča je delo ljubljanskega kamno-seka Vinkota Čamernika in je vse občinstvo zadovoljilo s prav okusno in umetno izpeljavo, kakor tudi s ceno, katera primeroma ni vi-soka. Izdelovatelja tudi drugim toplo pri-poročamo.

Iz Gradca. (Graški Slovenci.)

Ko sem se pred kratkim časom pripeljal iz Dunaja v Gradec, sem se z veseljem oziral po tem lepem mestu, v katerem sem nekdaš štiri leta preživel. Dosti bolj prijetno se mi je dozdevalo tu nego na velikem Dunaju. Čisto domač se mi je dozdeval Gradec; saj pa sem tudi pogosto slišal govoriti miloglasni svoj materin jezik. O koliko Slovencev živi v tem mestu! Gotovo jih je do 30.000. Obrtniki n. pr. čevljarji, krojači, so skoraj po mnogih ulicah sami Slovenci, to pričajo napisi. Mnogo je ulic, kjer je več slovenskih imen nego nemških. Sicer pa v vseh raz-ličnih strokah najdeš mnogo naših ljudij. In koliko je tukaj naših dekel, kuharic, hlapcev, koliko naših delavcev!

Žalostno je za nas, da graški Slovenci niso nič organizovani. Sicer imamo tu štiri slov. društva, ali ta so za naše dijake in olikance. Peto društvo »Edinost« za delavce je že preminolo. Ni ga torej nobenega društva v Gradcu za naše priproste ljudi, ne zabav-nega, političnega še manj. Malo število Čehov ima v Gradcu celo svojega »Sokola«, hrvatski delavci imajo tu svoje pevsko društvo »Slavulj«, mnogoštevilni Slovenci pa nič. Je-li potem čudo, da se v tem mestu na tisoče Slovencev prizgubi in potujči?

Žalostno je tudi, če pomislim, koliko naših deklet se v tem zapeljivem mestu, ki gledé na нравnost pač ni na najboljšem glasu, dušno in telesno pogubi in izpridi. Z žalostjo mnogi slovenski stariši mislijo na oni dan, ko so z lepimi nauki odpustili nedolžno svojo hčerko v Gradec, kjer je pozabila sredi zapeljivega sveta opominov ljubih starišev in izgubila svoje poštenje. To tudi ni tako težko. Za 20.000 do 30.000 Slovencev v Gradcu ni nobene slovenske božje službe, ni duhovnikov,

ni za Slovence vsaj od škofijstva določenih spovednikov, da si bi bilo takih več na raz-pologanje. Škofijstvo v Gradcu se žal niti ne zmeni, da bi kaj storilo v duhovnem oziru za naše ljudi, ki tam po vrsti izgubljajo vero, ker ne vedo, kje bi mogli opraviti svoje po-božnosti in krščansko dolžnost v svojem ma-terinem jeziku. Vprašam, kje se na Sloven-skem le približno taka krivica godi Nemcem v verskem oziru, kakor našim Slovincem v Gradcu?! Že škof Slomšek je to grajal in se bitko pritoževal nad to krivico. Ali smemo upati, da bo v prihodnosti bolje?

Razvanje pri Mariboru. (O mar-sičem.) V nedeljo, dne 2. vinotoka smo obhajali pri nas praznik sv. Mihaela kolikor mogoče slovesno. Kakor vsako leto se je tudi tokrat po vasi za smodnik pobiralo, da bi se med sv. opravilom streljalo. Nabrali smo lepo svoto, streljalo se pa vendar ni, to pa raditega, ker je g. župan menil, naj se letos radi žalostnega dogodka, ki se je v cesarski rodbini zgodil, streljanje raji opusti. Že prav, zlasti, ker se nabrani denar name-rava v druge dobre namene uporabiti. Kar nas je pa ta dan silno užalostilo bilo je to, da smo popoldne slišali iz znane gostilne Č. hripave glasove piskačev, vablajočih mladino na ples. Aha, streljati se ni smelo, pač pa plesati ob glasni godbi. Pa kdo je le neki onemu gostilničarju dal dovoljenje ali li-cenco za godbo. Župan? Ne, ta mu je ni dal. Dovoljenje je dobil v Mariboru pri dotičnem uradu. Vrlemu županu moramo izreči očitno zahvalo za njegovo patrijotično nastopanje, in nič ne dé, če takrat ni bilo spremljano s potrebnim uspehom. Sploh se kaže, da hoče naš župan vestno in redno voditi ob-činske posle. Ravno zaraditega, ker upošte-vamo njegovo razumno delovanje, hočemo ga opomniti na največji nedostatek v naši občini, namreč na našo nemško šolo. Ali ni to nespametno, da se slovenski otroci, hitro ko pridejo v šolo, začnejo mučiti z nemškim jezikom? Vsi predmeti se jim prednašajo v nemščini, a otroci znajo le slovenski. Otroci vsled tega ne razumejo učitelja, oni ne sledijo poučevanju, zato se tudi ne razvijajo duševno tako lepo, kakor bi se morali in kakor bi se tudi lahko razvijali vsled svojih zmožnosti.

In ker tukajšnji otroci zaostajajo v duševnem razvijanju, je velika škoda za naš kraj. Zakaj pa ginevajo naši domovi, zakaj pa potujejo neprestano naša kmečka posestva v meščanske roke? Ali so mestjani prid-nejši kot mi? Ne, a duševno so boljše razviti. Nemški mestjan hodi v nemško šolo, ker le nemški razumi. Predmetom, ki se mu pre-davajo, se vsled tega lahko dobro priučijo, on ne zaostaja, ampak duševno napreduje. Pri nas pa se otrok pošlje v nemško šolo, in tam nemo gleda in posluša nemško govor-jenje učiteljev, ne da bi jih razumel. Otrok se vadi le nekoliko v nemškem jeziku, a kaj koristnega se v drugih predmetih ne nauči. Zato pa ga mestjan povsodi lahko preslepi in ogoljufa. Gospod župan, skrbite, da se naredi red v naši šoli. Naj se že par ur na teden učijo otroci nemščine, a zaradi-tega še ni treba, da bi moral biti ves pouk v nemškem jeziku. S tem se otroci le zadr-žujejo v duševnem razvijanju. V Razvanju mora biti če ne popolnoma slovenska, pa vsaj utrakvistična šola. To zahteva naš gmotni in duševni blagor.

Poljčane. (Delavsko podporno društvo v Celju) je priredilo v nedeljo dne 23. oktobra osnovalno zborovanje svoje prve podružnice v Poljčanah. Udeležba de-lavcev posebno pa kmetov je bila v primeri s prostori Gajšekove gostilne skoraj prevelika, tako da jih veliko v hiši niti prostora ni našlo. Bili so pa tudi govorniki navdušeni, da se nobeno uho ni utrudilo poslušati nad tri ure trajajoče izborne govore in razprave, in zaslužen je bilo ploskanje in odobravanje, katero sta za svoje besede žela posebno č. g. Jožef Kržišnik in g. dr. Karlovšek. Zani-

malo je poslušalce pa tudi razlaganje pravil po g. Ivanu Rebeku. Pristopilo je takoj 41 rednih, 8 podpornih udov in 3 ustanovniki. Na to je bil z navdušenjem enoglasno izvoljen načelnikom poljčanske podružnice č. g. Anton Šebat, kapelan v Poljčanah, ki se v kratkih, jedernatih besedah zahvali za čast in za zaupanje, povdarja važnost in namen novega društva ter predlaga še sledeče odbornike v svojo pomoč: Simon Leskovar, mizar v Pod-loču, Jožef Detiček, župan v Poljčanah, Ant. Srabočan, kapelan v Laporji, Karol Stupan, posestnik v Laporji in Janez Debelak, po-sestnik v Lovniku.

Upamo, da se bode število udov v kratkem več kakor podvojilo, posebno ako se vrli Laporjani z nami združijo. Častno so bili pri tem zborovanju zastopani koreniti Laporjani, ki so skupno okolu 50 mož čez gorice prikorakali; istotako so se na vozeh pripeljali probujeni Oplotničani in Koblčani; opazili smo vozove iz Slov. Bistrice, Loč in navdušilo nas je vrlo omizje naših najbližnih bratskih sosedov iz senčnatih Studenic. — Bratska Vam hvala!

Zunanjim našim somišljenikom pa se že danes naše društvo priporoča, da nas blagohotno podpirajo. Zdaj bodete šli v kratkem slovenski krčmarji in vinski trgovci vino nakupovat, oglasite se le pri našem društvu pismeno ali ustmeno, Vam bode priporočalo poštene kmete in ne prekupce. Drugi potrebujete druge reči, kakor les, ali ponujate jih na prodajo, naznanite slovenske tvrdke, slovenski trgovci naznanite društvu svoje blago, ki lahko skupno za več udov naroča. Zopet drugi se pripeljete v Poljčane, da se z vozom podaste naprej ali proti Slatini, ali proti Konjicam, ali proti Makolam, naznanite to našemu društvu, ki Vam bode oskrbelo ceno vožnjo na vse kraje pri svojih udih. Nekateri kočjaži so zelo nam nasprotni, zakaj bi oni zaslužek našim udom jemali. Pri tej priliki Vam tujcem lahko, če hočete mirno brez napadov se odpočiti in pokrepčati, priporočam te-le gostilne: pri kolodvoru gostilno Mahoriča in ne daleč proč na cesti proti Studenicam narodno gostilno Franca Gajšeka; v vasi Poljčanah pa pri-poročamo gostilno g. Fr. Hartner-ja in g. Franca Kamplna. V okolici so pa itak vse gostilne dobre.

Iz Stoperc. (Marsikaj.) Na splošno željo župljanov obhajal se je pri nas od 20. do 27. septembra sv. misijon, katerega sta vodila dva č. oo. lacarista iz Celja. Vkljub obilnega dela se ga je ljudstvo prav pridno udeleževalo. Presrečna zahvala bodi č. oo. lacaristom in vsem drugim č. gg. spovednikom za obilni trud, ki bode gotovo obrodil mno-gobrojen sad!

Da se naš občinski odbor v Stopercih zavéda svoje slovenske narodnosti, jasno priča soglasni občinski sklep v seji z dne 16. t. m., prositi za vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani in dvojezični pečat in ravno take tiskovine na pošti v Rogatcu. Te prošnje so se že tudi odposlale. Ob enem pa prosimo sosedne občine Čermožiše, Nadole, Sv. Florjan, Sv. Rok in dr., da kakor hitro mogoče skle-nejo enake prošnje, posebno da prosijo c. kr. poštno ravnateljstvo v Gradcu za slovenski pečat in slovenske poštne tiskovine na rogaški pošti. To bi bilo le pravično!

Naše gorice so nam letos hvala Bogu obrodile precej sladkega grozdja, ki daje dober mošt; upamo, da se v kratkem oglasi-jo vinski trgovci ter nam za pošteno plačilo odnesejo dobro blago. Slednjič omenim, da se je tudi pri nas primerno obhajala šolska jubilejna slavnost ob koncu šolskega leta. Več učencev in učen iz drugega razreda in ena učenka iz prvega razreda je v vezani in nevezani besedi prav dobro slavilo našega cesarja-jubilanta. Gotovo ostane ta dan vsem šolarjem in pričujočim starišem v najlepšem spominu.